

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 17.

Den 1. Juni 1870.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Stor Forsamling i Salt Lake City for at modarbejde Vedtagelsen af Culloms Udkast.

(Fra „Deseret News.“)

Beiret var idag meget gunstigt og Folket stimlede sammen for at gjøre Indvendinger mod Culloms Udkast og for at ansøge de Forenede Staters Senat om at forkaste samme. Kl. 1 var en stor Masse Mennesker forsamlet i Tabernaklet, og det største Beviis for den Enighed og Alvor, som gjør sig gjældende blandt Folket med Hensyn til denne Gjenstand, viste sig ved at enhver Plads var besat og ethvert Bindue optaget af Tilskuere og Tilhørere.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Hs. Velbaarenhed Borgermester D. H. Wells. Paa Forslag af Hr. John Taylor blev Borgermesteren valgt til Præsident for Forsamlingen, med Herrerne J. M. Bernhisel, W. Woodruff, John Taylor, G. D. Cannon, Orson Pratt, Jos. F. Smith og Jos. A. Young som Vicepræsidenter. Til Secretairer valgtes: Robert L. Campbell, Paul A. Schettler, Theo. McKean og David W. Kinzie.

Til Hurtigskrivere: D. W. Evans og E. L. Sloan.

Efter Forsamlingens Organisation holdtes Bøn af Præsident Joseph Young.

Det Udvalg af 13 Medlemmer, som valgtes af Forsamlingen i Lørdags, stode frem og præsenterede gjennem deres Formand D. H. Wells følgende Vedtægter og Andragende, som oplæstes af Geo. D. Cannon.

Vedtægter.

1) Vedtaget, at Universitets almægtige Styre har Ret til at befale over Mennesket i Livets Anliggender og det er Menneskets Pligt at vise Lydigbed til hans Befalinger.

2) Dvereensstemmende med den Kundskab, som mange af de her Forsamlede ere i Besiddelse af, blev Lærdommen om celestialet Egteskab eller Fleerkoneri aabenbaret til Propheten Joseph Smith og af ham oprettet i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige som Guds aaben-

barede Lov. Derfor vedtaget, at vi, bemeldte Kirkes Medlemmer, i almindelig Forsamling med Alvor og Høitidelighed erklære for den almægtige Gud, at vi ansee nævnte Ægtefæb for at være en af vor Troes Grundsætninger, som er af Vigtighed for os, ikke alene for Tiden, men ogsaa for Evigheden, og er af ligesaa stor Værd og Hellighed, som nogen anden Grundsætning i Guds Søns hellige Evangelium.

3) Vedtaget, at celestialet Ægtefæb eller Fleerkoneri er den Grundsætning af vor hellige Religion, som giver Menneskene Kraften til evigt Liv eller evig Forsøgelse, og som saadan er udenfor Lovgivendes Omraade, eftersom Qvinden bliver ægteviet til Manden for Evigheden ved det hellige Præstedømmes Fuldmagt, som er givet af Gud til Menneskene.

4) Vedtaget, at Ægtefæb er paa-lagt Menneskene baade ved aabenbarede og naturlige Love.

5) Vedtaget, at Fleerkoneriets Udøvelse i dette Territorium ikke har været nogen Overtrædelse, hverken af Guds eller Landets Love. I 1862 erklærede Congressen det vel for en Forbrydelse, men vi have aldrig anset det for saadant.

6) Vedtaget, at vi, ligesom den romeriske Kirke, den græske Kirke, den engelske Kirke og andre religiøse Samsfund, betragte Ægtefæb for et Sacramente eller en religiøs Ordinance, og vi ansee det for grundlovsstridigt at en lovgivende Forsamling lægger Haand paa vor Samvittighed, ved at erklære Ægtefæb for alene at være en civil Overeenskomst. „Derfor, hvad Gud har tilfamsensøiet, skal Mennesket ikke adskille.“ Kan det ikke tillades os at være Hellige, saa lad det idetmindste tillades os at være Christne.

7) Vedtaget, at Vedtagelsen af en Lov, som tvinger Mænd til at forlade deres Hustruer, og Forældre deres Børn,

og som opløser de høitidelige Pagter, hvorved de ere sammenbundne, vil ikke alene være en Skandale for en civiliseret Regjering, men ogsaa en Overtrædelse af Guds Love, og naar dette kun anvendes mod et eneste Territorium, røber det tillige Partifshed og aabenbar Forsølgelse.

8) Vedtaget, at medens vi ere det amerikanske Bibelselskab taknemlig for at have sendt Guds Ord til os, ansee vi det for forunderligt, at en christelig Nation, som har modtaget Biblen fra inspirerede Mænd som vare Fleerkonerister, først sender Biblen til os og derefter bantlyser og fratager os vore borgerlige Rettigheder, fordi vi efterleve de inspirerede Propheeters Forstrifter og følge deres Æmpe.

9) Vedtaget, at medens England og Frankrig, begge civiliserede og christelige Nationer, taale og beskytte over hundrede Millioner Fleerkonerister i deres Besiddelser i Indien og Algier, ansee vi det for Partifshed og Sneverhjetethed at man i det republikanske Amerikas Territorier ikke maa nyde samme Frihed som i disse Monarkiers Besiddelser.

10) Vedtaget, at religiøs og civil Frihed begge ere aldeles nødvendige Betingelser for en republikansk Regjerings Bestaaen, og naar den ene tilintetgjøres, vil den anden ogsaa tilintetgjøres.

11) Vedtaget, at vi bringe Gud, vor Fader i Himlen, vor oprigtige, dybtfolte Tak for hans store Velsignelser mod vore Fædre, idet han inspirerede dem til at affatte de Forenede Staters Grundlov med civil og religiøs Frihed og ydermere paa-virkede dem til at gjøre dette Document til Landets øverste Lov, hvorefter Alle skulle rette sig, og som under ingen Omstændigheder bør overtrædes.

12) Vedtaget, at 40 Millioner oplyste amerikanske Borgere med en halv Million Præster, Menneskevenner og Redaktører burde være istand til at faae

Bugt med en Institution, som de ansee for umoralisk, ved Religionens Indflydelse, Pressens Magt og moralisk Overtalelse, uden at anvende Statens Magt, mod 150,000 Borgere, som udøve hvad de ansee for en guddommelig Indstiftelse.

Andragende til de Forenede Staters Congress's Over- og Underhus.

Ærede Herrer! Det har været med ualmindelig Belymring at vi have erfaret, at Underhuset har vedtaget dets Udkast Nr. 1087, som benævnes, „et Udkast, for at bidrage til Lovens Haandhævelse i Utah og i andre Diemed“, og som i Almindelighed kaldes „Culloms Udkast,“ imod hvilket vi ønske at gøre uigjensidelige Indvendinger og beder de Forenede Staters Senat om, ikke at vedtage samme, samt anmoder Underhuset om, atter at tage det under Overveielse.

Vi ere forvissede om, at dhrr. ville være overbærende mod os, medens vi fremlægge til Overveielse nogle af de Grunde, hvorfor dette Udkast ikke burde blive Lov.

Ærede Herrer! — Iblandt det anslaaede Antal af 150,000 Indvaanere i Utah Territorium ere, som vel bekendt, Alle, med Undtagelse af mellem 5 og 10,000, Medlemmer af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, i Almindelighed kaldet „Mormoner.“ Disse udgjøre i Virkeligheden Territoriets Befolkning; de have opdyrket det; frugtbargjort en Ørken, underkuet Indianerne, anlagt Beie, bygget Stæder, Byer og Settlementer, indført Orden, begunstiget Underviisningen og grundlagt en ny Stat for at forøge vor herlige Unions Hæder. Og vi, det Folk, som har udført dette, troe paa celestialet Egtestab eller Fleerkoneri, ikke alene som et gavnligt socialt Forhold og en Forebyggelse af mange svære Under, som tynge paa Menneskeheden, men ogsaa

som en Grundsaetning, aabenbaret fra Gud, paa hvilken vort Haab om evig Frelse og Lykke i Himlen berøer. Vi troe paa Menneskenes Anders Forudtillværelse; vi troe, at Gud er vort Ophav, at Egtestab er forordnet og bestemt som lovmæssigt Middel, hvorved Menneskene kunne erholde Tilværelse i denne Prøvestand herpaa Jorden; at Egtestab eksisterer og vedvarer gennem hele Eviigheden, og at uden det kan Ingen opnaae en Ophøielse i Guds celestiale Rige.

Den Aabenbaring, som befaler Fleerkoneri, og som Gud gennem Joseph Smith gav til Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, indeholder i sin første Paragraf Følgende —

„See, jeg aabenbarer til Eder en ny og evig Pagt, og hvis I ikke forblive i denne Pagt, da ere I fordømte, thi Ingen kan forkaste denne Pagt og tillades at gaae ind til min Herlighed.“

Med dette for Die kunne vi ikke ansee Fleerkoneri for andet end en af vor Religions Grundsaetninger. Lad Andre betragte denne Aabenbaring som de vil, for os er den en guddommelig Befaling af ligesaa stor Vigtighed og Kraft som nogen anden, som Verdens Skaber nogensinde gav til sine Born i Kjød. I vort Land er det givet, at Biblen er Grundvolden, hvorpaa Lovene ere byggede, den er Kilden, hvorfra vore Begreber om Ret og Uret stamme, og den giver Dannelsen og Kraft til vor Moralitet, Iog dog finde vi ingen Stæder, at den forkaster Fleerkoneri, men tvertimod at den understøtter denne Institution. Vi have derfor ikke alene en Aabenbaring fra Gud, som paalægger os at troe paa og udøve dette Princip, men vi have ogsaa den hellige Skrifts Garanti for at det er tilladt og Profeters og retfærdige Mænds Exempler paa at det blev øvet, og Gud elskede, ærede og velsignede disse Mænd,

og det bør tillige erindres, at da Folket i dette Territorium begyndte at udøve dette Princip, eksisterede der ikke nogen Lov, der forbød det. Gud aabenbarede det til os; hans hellige Ord, som indeholdes i Biblen, som vi ere blevne lærte at ansee for hellig, understøtter det, og der eksisterede ikke nogen Lov, anvendelig paa os, som gjorde det til Overtrædelse at troe paa eller udøve det. I dette Territorium er det heller ingen Forbrydelse den Dag idag, undtagen overfor Loven af 1862, som blev vedtaget flere Aar efterat vi havde optaget Principet som en Deel af vor religiøse Tro. Loven af 1862 staaer i Lovbogen som en Krænkelse af vore Rettigheder og bestyrker tillige yderligere Krænkelse. Hvad der igaar kun var en Mening, knnde maafee idag blive Lov. Af denne Grund er det, at vi med Alvor og Verbødighed andrage imod Vedtagelsen af det Udkast, som nu foreligger det høie Senat, da vi ere forvissede om, at Vedtagelsen deraf umulig kan frembringe noget Godt, men derimod vil have megen Glendighed tilfølge.

Det vil nebe os til at vælge imellem enten at forkaste Guds Befalinger og fornægte vor Religion eller vise Ulydighed mod den Regjerings Myndighed, som vi onste at ære og agte.

Det staaer i aabenbar Strid med Grundlovens første Vndring, som bestemmer, at „Congressen maa ikke vedtage nogen Lov angaaende nogen Religions Indstiftelse eller forhindre nogen Religions fri Udøvelse.“

Det berøver vore kirkelige Embedsmænd deres Ret til at udføre den af Himlen befalede Ordinance og giver den til Høiesteretsdommere, Fredsdommere og Præster, hvis Myndighed vi ikke kunne anerkjende, og giver kun disse, og ingen Andre, Myndighed til at forrette Vielse. Med samme Ret kunde Loven bestemme hvem der skulde forrette Daabens Ordi-

nance til Syndernes Forladelse eller give Haandspaalæggelse for Annammelse af den Hellig Aand.

Det begunstiger Skjorlebet og Egtstabsbrud, thi det borttager den hellige og bindende Kraft fra alle polygamiste Egtstaber, og gjør Mænd og Qvinder, som ifølge deres religiøse Overbeviisning paa denne Maade ere ægteviede, til Overtrædere, hvorved det hellige ægtefabelige Forhold vil bringes i Vanære, og Dydens og Rydshedens Værn nedbrydes.

Det er grundlovstridigt, idet der i Grundlovens 1ste Artikels 9de Paragraph bestemmes, at „intet Udkast, som vil tilintetgjøre tidligere nydte Rettigheder eller indføre tilbagevirkende Love, maa vedtages.“

Det tilintetgjør Retten til at forhøres af en Jury. Det tillader Oprettelse af Juryer, bestaaende af Mænd, der ere aabenbare Fjender af den Anklagede, og som boe udenfor det Retsdistrikt, hvor Sagen skal behandles, medens Grundlovens 6te Vndring bestemmer, at „i alle Criminalsager skal den Anklagede være berettiget til at blive forhørt snarest og for Offentligheden af en u p a r t i s k Jury i den Stat og det Retsdistrikt, hvori Forbrydelsen maatte være begaaet.“

Det strider mod Grundlovens 8de Vndring, som bestemmer, at overdreven høie Mulfter ikke maae paalægges, „ei heller grusom og ualmindelig Straf idømmes.“

Det krænker Grundlovens 1ste Artikels 8de Paragraph, som bestemmer, at „Congressen skal oprette en for Alle gjældende Regel, hvorved Udlændinge kunne blive naturaliserede i de Forenede Stater,“ idet det omtalte Udkafts 17de Paragraph fremsætter en ny, uhørt og særegen Regel, alene anvendelig i Utah Territorium.

Det er antirepublikant, idet dets

10de Paragraph stiller Mænd paa ulige Fod, ved at give den ene Deel af Borgerne større Rettigheder end den anden formedelst Meningsforskjel.

Ved Paragrapherne 17 og 26 frarøbes vi det Land, som vi have frugtbargjort og tilmed betalt Regjeringen for, ligeledes berøves vi vore Forrettigheder som Nybyggere.

Paragraph 14 bestemmer, at Forbrydere maae bortføres til langt borte liggende militaire Leire og Fængsler.

Det er uretfærdigt, grundlovstridigt og partist, idet det vil fratage amerikanse Borgere deres Rettigheder, alene fordi de troe paa Gleektoneri, selv om de aldrig have øvet eller tænkt at øve det.

Det vil begunstige Prostitution og Fordærvelse, idet dets Paragrapher 11 og 12 ville fordre, at Mænd og Hustruere skulle vanhellige de høitideligste Pagter, de kunne indgaae, og frivillig gjøre deres egne Born uægte.

Det bestemmer i Paragraph 21, at Egtekab skal være en civil Overeenskomst, og navngiver de Embedsmænd, som alene skulle have Ret og Myndighed til at forrette Vielsen, medens vor Religion kalder det udtrykkelig for at være en hellig Ordinance, som alene kan udføres af dem, der have Myndighed fra Himlen, og vil nøde os til at tye til Regjeringens Embedsmænd og forkaste de Mænd, som Gud den Almægtige har indsat til nævnte Ordinances Forvaltning.

Som saadan vil det fratage os vor Samvittigheds Rettigheder og berøve os en Ordinance, paa hvis rette Forvaltning vor Lykke og evige Salighed berøer.

Det tilintetgjør ikke alene religiøs Frihed, men i Paragrapherne 16 og 19 krænker det ethvert Princip af civil Frihed og sand Republikanisme, idet det skjænker til Gouvernøren uindskrænket Myndighed til at regjere over Slutterier og

Fængsler, at afstedige Inspectorer og Sluttere efter eget Lykke, at bestille og afstedige Dommere, Fredsdommere, Valgcommiteer, Notariuser og alle Sheriffer — givende til en Mand despotisk og i denne Republik uhørt Magt.

Paa denne Maade vilde det berøve Folket al Indflydelse i Territoriets Regjering og nedsænke dem til Livegenkab og fremkalde en farlig og egenraadig Despotisme, fra hvis Afgjørelse man ikke kunde appellere, og derved overgive Folkets Liv, Frihed og mennekelige Rettigheder til en Mands Raadighed, og det ovenikjøbet til en Mand, som er valgt og sendt hertil langt borte fra.

Det foreslaaer i Paragrapherne 11, 12 og 17 at straffe amerikanse Borgere, ikke for Forbrydelser, men for Handlinger, som Gud har bifaldet og som have været udøvede af hans meest begunstige Tjenere. Det fordrer, at man skal ansee dem for daarlige Mennecker, som Gud har valgt til sine Drakler og har viist Ære og Hæder, og fordrer endog saa at man skal nære Betæneligheder ved selve Frelserens Herkomst.

Det vil undergrave alle republikanske Regjeringers Grundvold, idet det foreskriver Meninger og Troesartikler, bestemmer hvad Borgere maae og ikke maae ansee for ret Tro, og paatager sig at afgjøre Gyldigheden af den almægtige Guds, vor Tilværelses Ophavs Aabenbaringer.

Det vil opløse enhver Stads- og enhver Provindsorganisation i Utah Territorium og efterlade Forvirring uden at erstatte den opløste Organisation med nogen anden hensigtsvarende.

Det vil brat tilintetgjøre næsten enhver Lov i vor Lovbog. Det vil krænke de Forenede Staters Ære, idet det overtræder den oprindelige Contract med dette Territoriums Indbyggere, kaldet den or-

ganiske Akt, thi nævnte Indbyggere vare ved den Tid, Overeenskomsten blev sluttet, Borgere paa mexikansk Grund og kjendte, som Troende paa Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Helliges Lærdomme.

Vi ønske ogsaa, at det ærede Over- og Underhus vil forstaae, at dette Territoriums lovgivende Forsamling aldrig har vedtaget nogen Lov, som gaaer ud paa at give Skjæde paa Land, men kun vedtaget nogle Regler angaaende vor Besiddelsesret og angaaende de Bygninger, vi have opført, og de Forbedringer, vi have foretaget, til en Værdi af mange Millioner Dollars.

Dette Udkasts 23de Paragraph vil tilintetgjøre dette Territoriums Love og Regler med Hensyn til vore faste Egen-domme, og derved blotte os for lovmæs-sig Beskyttelse for vore Besiddelser og Hjem, Frugterne af over tyve Aars Ar-bejde og Anstrengelser, og udsætte os for Spekulanters og Røvsugles Angreb.

Værede Herrer af Senatet og Repræ-sentanternes Hus! Dette Udkast, som vilde berøve os religiøs Frihed og enhver politisk Ret, som er værd at eie, er ikke stilet mod Utahs Folk, som Mænd og Qvinder betragtet, men imod deres hel-lige Religion. For atten Aar siden og ti Aar førend Vedtagelse af Akten mod Fleerkoneri blev en af vore Ledere, Eld-ste Orson Pratt, udtrykkelig deputeret og sendt til Hovedstaden Washington for gjen-nem Pressen og mundtlige Foredrag at forkynde de Principer, som henhøre til det patriarkalske Egtestab eller Fleer-koneri, som vi udøvede.

Han holdt mange Foredrag, saavel i Washington som i andre Stæder, og ud-gav en Tidlang en Avis, hvori han ved staaende og uigjendrivelige Beviser stad-fæstede Guddommeligheden af den Aaben-baring, givet til Joseph Smith, som be-falede Fleerkoneri, og yderligere at denne

Lære var overeensstemmende med Biblen. I ti Aar blev dette Princip forkyndt overalt i de Forenede Stater og over hele Verden, førend Akten i 1862 blev ved-taget, og var overalt anerkjendt som et Princip af vor hellige Tro. Vi nævne denne Kjendsgjerning udtrykkelig i den Hensigt at vise hvorledes det patriarkalske Egtestab længe har været anseet for at være en af vor Religions Grundsaetnin-ger. Vi ville, med al Agtelse, ogsaa nævne, at medens Hundreder af vore fremragende Eldster have været i de øst-lige Stater, ja endogsaa i Staden Wa-shington, har ikke en eneste af dem været forhørt som Vidne af det staaende Ud-valg for Territorierne, for at bevise at dette Princip er en Deel af vor Reli-gion, fordi Udvalgets Medlemmer godt vidste, at saasnart denne Kjendsgjerning blev stadfæstet, vilde den paatænkte Lov blive magtesløs paa Grund af dens Grund-lovsstridighed.

Hvad vi have udført for at forsøge Landets Storhed ved at pionere, brug-bargjøre og befolke denne store vestlige Region, ligger for Nationen og burde have fortjent dens Tak, istedetfor en Vedtægt, som søger at berøve os enhver Rettighed, som er værd at besidde, og ligeledes søger at berøve os den Forbund, vi have op-byrket og sidenester kjøbt af Regjeringen.

Førend denne Forbund blev de For-enede Staters Territorium, beboede vi den, og 500 af vore unge Mænd adløde Regjeringens Opfordring og gik i Krig mod Mexico og hjalp til at erobre den til Nationen.

Dengang vi bleve optagne i Unionen som et Territorium, var vor Religion vel bekjendt; vore første Embedsmænd, deriblandt vor første Gouvernør, vare Sidste Dages Hellige eller „Mormoner,“ thi der var kun saa Andre at vælge imel-lem. Vi bleve behandlere som Borgere,

der befæde lige Ret med andre, og den oprindelige Dverenskønst mellem de Forenebe Staters Regjering og Folket, som beboede dette Territorium, gav os den Ret, at regjere os selv i samme Grad, som andre af de Forenebe Staters Territorier. Den erklærer, at dette Territoriums lovgivende Forsamlings Magt skal strække sig over alle retsmæssige Lovgivnings Sager, som ikke stride imod de Forenebe Staters Grundlov og den organiste Dverenskønstis Bestemmelser, hvor; indbefattet Ret til at beklæde Embeder og Stemmeret som Borgere af de Forenebe Stater, hvoriblandt de, som Traktaten med den mexicanste Republik, afsluttet den 2den Februar 1848, anerkjender som Borgere. Denne Dverenskønst have vi fra vor Side holdt ukrænket, og vi fremsætte med al Erbødighed, at ingen lovgivende Forsamling eller Congress efter Grundloven har Ret til at tilfidesætte og tilintetgjøre en saadan Dverenskønst som den organiste Akt, hvilket dette Udkast foreslaaer at gjøre, uden først at faae begge Parters Samtykke. Vore Gien- dele, Land og Bygninger, saavel offentlige som private skulle consistere; vore Ret- tigheder som Borgere tilintetgjøres og vore Mænd og Qvinder underkastes umaadelige Straffedomme, fordi vi troe paa og udøve et Princip, som Skriften lærer, som er befalet ved guddommelig Aaben- baring og som understøttes af de christe- lige Monarkier, Storbritannien og Frank- rig, i deres Besiddelser i Indien og Al- gier, hvor mange Millioner udøve dette Princip.

Med Alvor og Høitidelighed appel- lere vi til Eder, ikke at tillade, at dette ugubelige, partiste, antirepublikanste og grundlovstridige Udkast bliver til Lov, hvorved 150,000 flittige, fredelige og or- dentlige Mennesker vilde undergives den despotiste Nødvendighed, enten at vise

Ulydighed mod den almægtige Gud, som styrer Universet, eller ogsaa at friste den Straf, som dette Udkast bestemmer, hvilket vilde være værre end Døden. Vi bon- falde de ærede Herrer om ikke at vedtage saa despotiste Love og derved drive et fredeligt, gudsfrygtigt og fædrelandskær- ligt Folk til Desperation. Vi have i tid- ligere Aar lidt — hvormeget, det veed Gud — for vor hellige Religion. Vi flygtede til disse Bjerge for at undgaae Forfølgelses ubarmhjertige Haand, og skal det nu siges, at vor Regjering, som burde beskytte os, vil i den værste Form gjentage de Gledigheder, som vi have maattet gennemgaae.

Hvad yderligere Beviis kunne vi give Eder for at Fleerkoneri er en Deel af vor Tro, end dem, vi allerede i mange Aar have givet ved vore offentlige Fore- drag og igiennem Pressen. Hvis de ærede Herrer ikke ere tilfredse med det, vi nu fremsætte, og det, vi tidligere have offentliggjort for Verden, saa bonfalde vi Eder i Fædrelandets Navn og ved de hellige Frihedsprinciper, som vi have ar- vet efter vore Fædre, i Menneskehedens og den almægtige Guds Navn, sørend dette Udkast bliver Lov, at sende et Ud- valg til dette Territorium, med den nød- vendige Myndighed til at afhøre Vidner og foretage en omfattende Undersøgelse om denne Gjenstand, og tage Vidnesbyrd angaaende vort religløse System og dets Virkninger, af dets Venner istedetfor af dets Fjender.

Dette Andragende tilligemed de Ved- tægter, som ledsage samme, overlades med Erbødighed til Eders gunstige Be- tragting.

Sagen drøftedes derefter af Orson Pratt og flere af de tilstedeværende Her- rer. Følgende Optegnelse af Taler, som bleve holdte, tage vi fra „Salt Lake Telegraph.“

Hr. Drson Pratt henvisste til den Sag, som havde givet Anledning til saa mange amerikanske Borgere's Sammenkomst, som en der vedrørte hele Samfundet. Han vilde bevise, at Fleerkoneri var en guddommelig Institution, og hvis det kunde bevises, kunde Fleerkoneri da under nogenformhøjest Omstændighed anses for en Forbrydelse? Han henvisste først til en Befaling, givet til gamle Israel og optegnet i Biblen, som gik ud paa at opbevare Guds Folks Giendom, og var hovedsagelig saaledes: at forsaavidt som nogen Mand skulde døe uden Afkom, som kunde arve hans Giendele, da skulde hans Broder, hvadenten han var gift eller ugift, ægtevie Enken, og den Førstefødte af dette Ægtefæb skulde have Arven, for at den kunde beholdes i Familien. Efter denne Lov, meente han, at om der var syv Brødre, som alle vare gifte, hvoraf de sex døde uden Afkom, vilde den syvende, efter Loven være nødt til at ægte de sex Enker. Hvis Fleerkoneri er en Forbrydelse, sagde han, da maa den almægtige Gud drages til Ansvar derfor, — hvilket ikke kan lade sig gjøre — thi det var ham, der gav Befalingen. Gud har ogsaa udtalt en frygtelig Forbandelse over dem, som ikke ville adlyde enhver Lov, som han har givet til Israel, og som saadan bliver man nødt til under visse Forhold at ove Fleerkoneri, eller ogsaa ved ikke at opfylde Loven, at trodse Guds Brede. Taleren henvisste til Saducærnes Beviisførelse i Jesu Dage for at bevise, at denne Lov endnu dengang var i Kraft.

Han gjorde opmærksom paa den Lov, som staaer nedstreven i Biblen angaaende det Tilfælde, hvor trolovede Jomfruer bleve voldtagne. Hvis det var i en Stad, skulde baade Manden og Qvinden stenes i hjel; hvis det var paa Landet, hvor Jomfruen kunde strige, men ikke høres, skulde

Manden alene lide Straffen. Men hvis Gjerningen var frivillig mellem en Jomfru, som ikke var trolovet og en Mand, var han nødt til at ægtevie hende som sin Hustru, hvadenten han tidligere var gift eller ei, og det blev ham i hans hele Levetid ikke tilladt at give hende Skilsmisse.

Taleren henvisste derefter til Loven angaaende naar en Mand vil tage sig en Hustru til. For at bevise, at den Almægtige anerkjendte og styrede denne Handling, henvisste han til, hvorledes Manden ikke maatte forsømme sine huuslige Pligter mod sin første Hustru. Han henvisste ogsaa til den guddommelige Lov med Hensyn til en Mand, som havde to Hustruer, hvoraf han elskede den ene og hadede den anden, at den Hadedes Afkom skulde nyde lige Ret med den Elskedes. Saaledes, sagde Taleren, har Gud taget vare paa dette Princip's Udøvelse, ikke ved undertrykkende Love, men ved retfærdige Regler.

Han henvisste til de Polygamister, som indtog fremragende Stillinger blandt gamle Israel, om hvem Jesus sagde, at Folk skulde komme fra Osten og fra Vesten og søge at sidde ned med dem i Guds Rige. Taleren spurgte, hvorledes Gud kunde indlade Forbrydere i sit Rige, Mænd, som Congressen erklærede for Forbrydere. Han spurgte endvidere, om Congressen var mere retfærdig og mere reen end Gud. Han henvisste til Jacobs fire Hustruer, som vare Modre til alle Israels Stammer, og hvorledes hans anden Hustru bad til Gud om Børn og han bønherste hende. Taleren spurgte om, hvis Gud anerkjendte, styrede og befalede Polygami og endogsaa lyttede til en Qvindes Bøn, som var en Polygamists anden Hustru, og i Virkeligheden opfyldte hendes Bøn ved at skænke hende Børn, hvorledes kan da Congressen erklære det for en Forbrydelse.

Henviste til, hvorledes Gud slog en Mand med Spedalskhed, som spottede Moses, fordi han tog sig en Hustru til, og fordi han misbilligede Fleerkoneri. Taleren meente, at Gud gav guddommelig Myndighed til at forrette Vielse, og beviste det ved at anføre fra Kongernes Bog, hvor en Præst, som var beskikket og anerkjendt af Gud, gif hen og valgte to Hustruer til sin unge Konge, hvilket civile Embedsmænd dengang ikke havde Myndighed til at gjøre. Der staaer freven, at denne Konge, hvis Navn var Soas, som var ægteviet til to Hustruer, som Guds Præst havde valgt til ham,

gjorde det som var Ret for Guds Afsyn i alle sine Levedage.

Men, sagde Taleren, det er ikke alene fordi vi finde dette Princip understøttet af Biblen, at vi have indført det i vor Tro og ansee det for helligt, men fordi det er bleven aabenbaret og givet som en Befaling af Gud til Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige. Og naar det kommer an paa, enten at adlyde en Befaling fra Gud eller en Opfordring fra Menneskene, vilde han som en Mand adlyde Gud, hvadenten det kostede Livet eller ikke.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Præsident Carringtons Besøg.

Som meddeelt i det sidst udkomne Nr. af „Stjernen“ antom Præsident Carrington fra Liverpool, ledsaget af Br. L. W. Shurtliff fra London hertil Mandagen den 25de April, i den Hensigt at tilbringe nogle Dage i denne Mission. Efter som Tiden for deres Ophold her var meget asmaalt, blev det anset for bedst at benytte den til at besøge saamange af de Hellige, som det var muligt.

I Overensstemmelse hermed havde vi Fornoielsen at ledsage disse Brødre til Malmö den 26de, hvor en Aftenforsamling blev afholdt. Tiden blev benyttet af Brødrene fra England, som talte til Forsamlingen i det engelske Sprog. Deres Bemærkninger bleve oversatte af Br. Lauritz Larsen, som ledsagede os til Malmö.

Den følgende Dag reiste vi videre nordpaa og afholdt Forsamling i Norrköping den 28de om Aftenen. Mange, saavel Hellige som Fremmede, vare tilstede, og vi nøde megen Opbyggelse der. Præs. Smith talte først, hvorefter Brødrene fra England gjorde nogle Bemærkninger, som oversattes af Br. E. J. Petersen og Præs. Smith.

Efter at have nydt de Helliges Gæstfrihed i Norrköping, reiste vi den paafølgende Dag til Stockholm, hvor vi bleve modtagne med megen Hjertelighed af Brødrene. Vi afholdt to livlige og særdeles godt besøgte Forsamlinger der den paafølgende Søndag. Br. Shurtliff og Præs. Smith benyttede Formiddagen og Præs. Carrington Eftermiddagen til at tale. Br. Eric Peterson oversatte de af Brødrene fra England gjorte Bemærkninger. En fortræffelig Aand herskede i For-

samlingerne. Om Tirsdagen ankom Elbste Ehrngren fra Landet; han havde ikke hørt eller erfaret Noget om Besøget, da Brevet, som i denne Anledning var skrevet til ham, ikke var kommen ham ihænde, men han havde følt sig paavirket til at tage til Stockholm, og ankom, til vor Glæde, tidnok til at hjælpe paa Brødrene.

Efter et meget behageligt Ophold i Stockholm, reiste vi til Gøteborg den 4de Mai, hvor en Forsamling blev afholdt samme Aften. Præsident Smith benyttede den største Deel af Tiden, hvorefter Brødrene fra England gjorde nogle Bemærkninger, som oversattes af Br. S. Pedersen.

Vi afreiste samme Nat Kloden 2 med Dampskib til Christiania, hvilken By vi velbeholdne naaede Torsdag Aften Kloden 11, og bleve hilste velkommen paa Norges Grund af Broder C. D. Fjeldsted med flere Brødre, som modtog os ved Landingsstedet. Den næste Dags Aften afholdtes Forsamling, og Tiden optoges med Bemærkninger af Præs. Smith. Den paafølgende Søndag afholdtes to Forsamlinger. Om Formiddagen gav Br. Shurtliff og Præs. Smith de Hellige nogle gode Raad og Præsident Carrington benyttede Tiden om Eftermiddagen til at gjøre nogle Bemærkninger, som oversattes af Br. Fjeldsted, der ligeledes oversatte de af Br. Shurtliff om Formiddagen givne Instruktioener. Forsamlingerne oplivedes af et fortræffeligt indøvet Sangchor, der med megen Følelse og Præcision affang forskjellige Psalmer. Vi tilbragte en meget behagelig Tid blandt de Hellige i Christiania og node deres Gjæstfrihed indtil Tirsdagen den 10de, da vi forlod dem for med Dampskib at tage tilbage til Kjøbenhavn.

Paa alle de Steder, vi paa denne Tour besøgte, fandt vi, at Missionairene og det locale Præstedomme arbejdede i Harmoni for Fremgangen af den store Sandhedens Sag, og vi modtoges overalt med en Venlighed og Hjertelighed, som ikke kunde overtræffes. Til Gjengjæld efterlobe vi vor Fred og Velsignelse og bad til Gud vor himmelske Fader at tage vare paa de trosfaste Hjorde, som findes i disse Lande og ere blevne samlede ved Elbsterne's Arbejde og Udholdenhed, ledsaget af Herrens Aand.

Da Præsident Carringtons Tid ikke tillod ham at besøge alle Conferencerne i Danmark, ansaae vi det for raadeligst at afholde en Forsamling i Kjøbenhavn, hvortil de fremragende Elbster i de forskjellige danske Conferencer saavel som i Skaane bleve indbudte. I denne Anledning blev en rummelig Sal leiet, og to Forsamlinger afholdte Søndagen den 15de Mai, som foruden Præstedommet for Kjøbenhavns Conference overværedes af Conferencepræsidenterne S. Jensen, Aalborg; S. H. Hougaard, Arhus; M. Mortensen, Verne og S. Holmberg, Skaane samt endeel andre Brødre af Præstedommet og en Mængde Hellige. Sangchorene fra Malmo og Kjøbenhavn sang vegehvins nogle Psalmer. Formiddagen afbenyttedes af Brødrene Shurtliff, Mortensen og Hougaard, og Eftermiddagen af Præsident Carrington. Br. Lauriz Larsen oversatte. Det var i Sandhed en Festdag for alle de Tilstedeværende.

Mandagen den 16de afreiste Brødrene med Dampskibet „Arcturnus“ for over Stettin at tage tilbage til England. Det vilde have været dem kjær, hvis de kunde have disponeret over saamegen Tid, at de kunde have besøgt alle Conferencerne og hilst paa alle de Hellige, men som Sagerne stode kunde dette ikke op-

naaet. Brødrene forlode Skandinavien med Hjertet fuldt af Betsignelser for den skandinaviske Mission og dens trofaste Hellige.

Correspondance.

Amerika

Salt Lake City, den 28de April 1870.

Broder Jesse N. Smith!

Vi have haft en overordentlig behagelig Tour til Syden. Vi gjorde et kort, men behageligt Ophold i Parowan. Vi forventede, at Deres Moder snart vil komme hertil og forblive hos os i længere Tid, ligesom vi antage, at hun vil gjennemgaae nogle Ordinancer til Fordeel for sine afdøde Slægtninge.

Ældste Dimick B. Huntington besøgte vore Slægtninge i Potsdam. Albert Parker, som nu driver en stor Bødderforretning deri Byen, modtog ham meget venligt.

Deres Tante skrev et meget rosende Brev om hans Besøg.

Derfor det ligger indenfor Deres Omraade at tilbringe nogle faa Dage i dette Nabolag, vilde det uden tvivl være gavnligt.

Broder William W. Cluff er bleven bestillet paa Mission til Skandinavien for at overtage Præsidiet efter Dem. Hvor snart De vil komme til at rejse, vil beroe paa Br. Cluffs Ankomst, da han burde have Tid til at sætte sig ind i Forholdene for Deres Afreise.

Geo. A. Smith.

Salt Lake City, den 28de April 1870.

Broder Jesse N. Smith!

Præsident John Young (Præsident Brigham Youngs ældste Broder) døde iafte. Han var Præsident for Overpræsternes Dvorum og en Patriarch i Kirken.

Vor By har fortiden et smukt Udseende. Samtlige Frugttræer, saasom Æble-, Fersken-, Blomme-, Kirsebær-, Pære- og Mandeltræer ere i fuld Blomstring og tyde paa, at her vil blive Overflodighed af Frugt. Veiret er pludselig bleven meget varmt.

Mange Brødre ere kaldede til at

gaae sydpaa. H. S. Elbredge og nogle faa andre Missionairer ere kaldede til at gaae til England, og W. W. Cluff til at afløse Dem. Endeel ere kaldede for Conferencen, som vil tage sin Begyndelse den 5te Mai førstkommande, hvilket vil give dem Leilighed til at træffe Forberedelser til den forestaaende Rejse.

Præsident Geo. A. Smith og jeg saae ind til Gouvernør Shaffer i Mandags. Han blev syg i Forsamlingen sidste Søndag og var endnu meget lidende. Præsident Smith fortalte ham nogle Epi-

soder af hans Reise i Syden. Gouvernør Schaffer sagde, at han agtede at besøge den sydlige Deel af Territoriet. Han viste os „Mormons Bog,“ som han havde gennemlæst. Han saae ud til at have en svag Helbred.

Capitain Hoopers Tale i Congressen, betitlet „Forsvar for religiøs Frihed,“ er en smuk Skildring og betegnes som saadan af Hellige og Uafhellige. Congressen har iaar ladet en betydelig Deel „Mormonisme“ komme i Trykken; Historiens Contoir har just modtaget de af Indvaanerne i Salt Lake City vedtagne Andragender og Vedtægter imod Vedtagelsen af Culloms Udkast, som ere udgivne i Trykken af Senatet. Jeg antager, at Cullom har gjort os meget Godt og forskaffet os mere Navnkundighed end vi nogensinde have været i Besiddelse af.

Præsident Young og saagodtsom alle de Hellige ere meget rolige og ubekymrede med Hensyn til Culloms Udkast. Vi mærke neppe, at en Nation har løftet sin Arm mod os.

Tabernaklets Galleri vil blive færdigt til Afbenyttelse under den forestaaende Conference. Fremmede, som nu daglig besøge os, betragte vort Tabernakel og Orgel med Forbauselse. Efter at være gaaet omkring i Bygningen i Løbet af ti eller femten Minutter saae de den Anstelse, at den i Virkeligheden er et uhyre stort Forsamlingshuus.

Et japanst Acrobatselskab giver Forestilling paa Theatret hver Aften i denne Uge. Det er uden tvivl det bedste Selskab i denne Branche, som har gjæstet Salt Lake City.

Deres broderlige Ven

Robert L. Campbell.

Parowan, den 10de April 1870.

Broder Jesse! Bedende Dem at undskylde min lange Tausshed, vil jeg idag sende Dem nogle faa Linier. Præsidenterne Young og Geo. A. Smith have været en Tour hvidpaa til Colorado-floden. Præsident Young sagde, at han havde foretaget denne Tour for Adspredelsens Skyld. De have afholdt to a tre Forsamlinger om Dagen og reist bestandig, og de have denne Gang offret længere Tid end de sædvanlig pleie til at foretage denne Tour.

Congressen har arbeidet paa at udfinde Midler til Løsning af den „mormonste“ Opgave. Culloms Udkast er vedtaget af Underhuset med 94 Stemmer mod 32. I dette Forsøg paa at give partiske Love, kommer Regjeringens Uretfærdig-

hed og Ugudelighed klart for Lyset. Naar en Regjering ved sine høieste Embedsmænd, understøttede af Folket, kan affatte saadanne partiske Love i den udtrykkelige Hensigt at odelægge et uskyldigt og dydigt Folk; naar Fordærvelsen uden Hinder gaaer i Svang ved høilys Dag, endog uden at der bliver gjort Forsøg paa at standse den, kommer jeg til at tænke paa, at de snart vilde see Haandkriften paa Bæggen. Deres Anstændighed saares ved Tanken om, at Nationens Vaabenmærke skal plettes ved at Mormonerne praktisere Fleerfoneri! Og paa samme Tid gaaer Prostitutionen uhindret og aabenlyst i Svang, ligesom Congressmedlemmerne ned gennem hele Samfundet. Man gaaer endog saavidt, at man ansøger Congressen

om at affkaffe Egteskab; dette kunde være rigtigst nok Altsammen, mener man, men Mormonerne skulle fratages deres Rettigheder og denne Plet paa Nationen afviskes, hvorimod Socialismen eller Egteskab islæng uhindret kan finde Sted i de Forenede Stater, thi dette er til Gavn for Samsundet!

Brødrene i Salt Lake City have afholdt en Forsamling og affattet et Andragende imod Senatets Vedtagelse af Culloms Udkast; dog, blandt de trofaste Hellige hersker der en Ro, som tyder paa Bevidstheden om deres Uskyldighed og Tillid til Himlens Gud. Der findes desuagtet nogle Enkelte, som staae paa svage

Fødder og falde fra, for, som jeg antager, at undgaae Besværligheder, men de Retsfærdige vide, at Gud er mægtigere end alle Andre.

Alt i og omkring Parowan er i god Fremgang og Guds Betsignelse ledsager Folkets Arbejde.

I det Haab, at De er ved Hilsen og nyder Fremgang i Deres Virksomhed for Zions Sag, samt at De ved Modtagelsen af disse Linier vil skrive mig til, og ikke opsætte Tiden saalænge, som Tilfældet har været med mig, forbliver jeg Deres Broder i Evangeliet

Samuel H. Rogers.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1841.

(Fortsat fra Side 256.)

Dyerne og Fontens Prydelser ere udfkaarne af Veldste Elijah Fordham fra Byen New York, som arbejdede paa det i otte Maaneder. Fonten er omgivet af en midlertidig Træbygning, Vandet faaes fra en 30 Fod dyb Brønd i Templet. Denna Font blev bygget for deri at udføre Daab for de Døde, indtil Templet bliver fuldført; da vil en Font af mere varige Elementer afløse den.

Jeg fik Brev fra N. R. Whitney, hvori han melder, at han har kjøbt Varer til mig for 5000 Dollars og at han agter at besøge Kirtland for han reiser hjem.

En Række Storme og Jordstjælv har ødelagt Dele af Calabrien og Begge Sicilierne.

Veldste Parley P. Pratt lod trykke det andet Uplag af den engelske Psalmebog.

En stor Deel af Wicksburgh i Missisippi fortæredes ved Jld.

Lørdag den 13de.

Jeg overværede et Møde af Byraadet og foreslog, at Borgermesteren og Byens Skriver skulde hver have 100 Dollars i Løn om Aaret, hvilket vedtoges. Jeg indgav ogsaa et Udkast angaaende Løsgjænger og uordentlige Personer, hvilket vedtoges eenstemmig tilligemed et af mig indgivet Udkast angaaende indankede Sager. Jeg forklarede tillige for Byraadet, at ihvorvel det havde Ret til at indkræve Skatter, vare Byens Udgifter forinden saa ubetydelige, at det ikke gjordes nødvendigt.

Søndag den 14de.

Jeg prædikede ved Templet for en stor Forsamling. Ni af de tolv Apostler samledes til Raad for at affatte et Brev til de Hellige i Europa.

Mandag den 15de.

Et Brev fra de tolv Apostler til de adspredte Hellige i England, Skotland, Irland, Wales, Den Man og paa det østlige Fastland. Med Hilsen.

Elste Brodre!

Vi ere glade og takke daglig vor himmelske Fader for Eder, naar vi høre om Eders Trofasthed og Fliid i det store Værk, hvortil I ere blevne kaldede ved den Hellig Aand og ved den Høiestes Tjeneres Røst, som have været og endnu ere iblandt Eder, for at belære Eder om de Principer, som vil berede Menneskenes Børn til Jordens Gjenoprejsning og Gjenoprettelsen af alle Ting, hvorom de hellige Profheter have talt.

Flere Maanedes ere henrundne siden vi toge Afsted med vore Brødre og Søstre paa Verne i Havet og reiste over det store Vand til vort Hjem, vore Slægtninge og til Kirkens Stjod og Zions Staver, men hverken Tid eller Afstand kan udslutte af vor Erindring de mange venlige Ord, vi have hørt fra Eders Læber, og de Opmærksomheder, som ere blevne udviste mod os for at afhjælpe vore Fornødenheder, medens vi vandrede iblandt Eder, lig vor Mester, uden at have noget Sted, hvortil vi kunde hælde vore Hoveder, med Undtagelse af hvad der blev os tildeelt ved Eders Gavnildhed. Det er os til ikke liden Trost, at vi have det Vidnesbyrd, at I ere den Herre Jesu Disciple. Vi bringe Eder vor hjertelige Tak og vor Betsignelse, ikke alene fordi I have betjent os, men ogsaa fordi I vedblive at betjene vore Brødre, som endnu arbeide iblandt Eder, og I skulle høste hundrede Fold derved.

Efter at have forladt de Hellige i Liverpool og seilet i 30 Dage, som oftest med Modvind og oprørt Hav, som foraarjagede megen Sofhyge blandt de Bro-

dre og Søstre, som ledsagede os, ankom vi til New York, hvor Brødrene modtog os med Hjertelighed og aabne Arme og hushalede os i flere Dage, indtil Søreisens Besværligheder vare overvundne. Derefter understøttede de os til vor Viderereise. Vi toge da forskjellige Veie og besøgte mange af Menighederne i Staterne, men nu ere vi Alle velbeholdne ankomne hertil.

Under vor Reise i dette Land have vi mærket en tiltagende Interesse blandt Folk i Almindelighed for Herrens store Værk. Fordom viger for Dødsning, og Morke for Lyk. Mange gjøre den vigtige Opdagelse, at Bankundighed hersker i Verden og at Tidernes Tegn antyde en stor Omvæltning blandt Nationerne. Raabene „send os Ordster til at undervise os i Eders Religions Principer, for at vi kunne vide hvorfor Mængden forhaaner Eder mere end andre Religionsforkyndere; underviis os i Eders Principer og Lærdomme, og forsaavidt de ere sande, ville vi tage imod dem,“ høres fra alle Kanter.

De Hellige voge i Tro og deres Forstand oplæres ved Himlens Kundskab, thi Herrens Aand er hos dem, og den Hellig Aand tilkjendegiver dem tilkommende Ting. Enighed tiltager iblandt dem og de anstrenge sig for at samles med de Trofaste, for at opbygge de øde Steder og oprette Zions Staver.

Siden vor Ankomst hertil, har her været afholdt en almindelig og en særlig Conference for Kirken, og de tolv ere blevne kaldede til at forblive hjemme for en Tid og staae paa deres Pladser, nærmest det første Præsidentkab, for at raade Brødrene og finde Plads til Emigranterne osv.

Det første store Formaal, som vi og de Hellige i Almindelighed have for Øie, er at fremstjynde Tempelst og Nauvoo

Houfes Fuldførelse — Bygninger, som i Overeensstemmelse med givne Aabenbaringer nu ere under Arbeide og maae fuldføres for at sikkre Kirkens Saliggjørelse i de sidste Dage; thi Gud fordrer, at hans Hellige skulle bygge ham et Huus, hvori hans Tjenere kunne blive belærte og udrustede med Kraft fra det Høie, for at de kunne forberedes til at gaae ud blandt Nationerne og proclamere Evangeliets Fylde for sidste Gang, sammenbinde Loven, besegle Vidnesbyrdet og lade denne Slægt uden Undskyldning og lade Jorden blive beredt til de paafølgende Straffedomme. I dette Huus (Tempel) ville alle Ordinaner blive aabenbarede, og mange Ting, som have været skjulte fra Slægt til Slægt, ville komme for Lyset.

Den bestemte Tid for at begunstige Zions Staver er forhaanden, og snart ville Konger og Dronninger, Prindsen og Adelige, de Rige og de Mægtige paa Jorden komme hertil for at besøge Guds Tempel og spørge angaaende hans forunderlige Gjerning; og efterdem Konger skulle være Fostersødre og Dronninger skulle være Ammer i de Retfærdiges Boliger, er det Ret at ære den, som æres bør; og derfor passende, at der for Saadanne, som og for de Hellige, bygges et bekvemt Huus, hvori de kunne have Ophold, naar de komme hertil, og det er ligeledes overeensstemmende med Aabenbaringerne, at et saadant Huus (Mauvo House) skulde bygges.

Grundvolden til dette Huus, saavel som til Templet, er lagt, Kjældermuren ere næsten færdige og Fuldførelsen af det Hele er afhængig af de Helliges Bestræbelser. Enhver Hellig paa hele Jorden har lige Interesse i dette Foretagende og er under lige Forpligtelse til at gjøre Alt, hvad der staaer i hans Magt, for Fuldførelsen af disse Bygninger, ved sin

Tro, sine Bønner, Tusinder og Penninge, Guld og Sølv, Kobber og Zink, Varer og Arbeide, indtil den sidste Steen er lagt og den Høiestes Herlighed opfylder Stedet, og hvis der findes Noget iblandt Eder, som har mere end der behøves til Indsamling og til Hjælp for de Fattige, som ønske at indsamles, kunne de ikke gjøre et mere antageligt Offer for Herren end give af deres Overflod til hans Tempels Opbyggelse.

Den, som troer, skal ikke forhaste sig, men lad alle de Hellige, som ønske at holde Himlens Bud og øve Retfærdighed, komme til Indsamlingsstedet, saasnart Omstændighederne tillade det. Det er gjennem forenet Arbeide at store Ting blive udførte, og saalænge de Hellige ere adspredte til de fire Veir, kunne deres Bestræbelser ikke forenes, selv om de ere forenede i Aanden. De kunne ikke Alle bygge paa een Stad eller bære een Steen til det store Tempel, om de end af Hjertet ønske at gjøre det. Vi ville ikke indprænte Eder Indsamlingen, thi vi kjende Eders Hjertes og ringe Midler. Saavidt Midler mangle, da lad Taalmodighed virke i Eders Sind, thi I skulle udfries til den bestemte Tid, hvis I forblive standhaftige.

Vi ere ikke aldeles uvidende om den tiltagende Arbeidsløshed i England, siden vor Afreise, formedelst Fabrikkers Standsning og lignende Aarsager, og vi ville raade dem, der have Noget, at give det til dem, der ikke have og ikke kunne faae Noget, vidende, at den, som giver til de Fattige, laaner til Herren, og han skal faae fire Fold igjen.

Den Doven skal ikke spise den Flittiges Brød, heller ikke maa den sulte, som gjerne vil arbeide, men ikke kan faae Beskæftigelse. Forsaaavidt som I ønske Jordens Fylde, da lad ikke Entens, de Faderløses eller Tiggernes Raab opstige til Himlen eller høres forgjæves, men sølg

det Exempel, vi have efterladt Eder, og giv af Eders Overflodighed, selv om det kun er en Skilling, og det skal komme tilbage til Eder, og Herren vil i fuldt Maal give Eder det igjen.

Dyrker Taalmodighedens Mand, Langmodighed, Overbærenhed og Kjærlighed iblandt Eder, og værer ligesaa utilboelige til at troe noget Ondt om en Proder eller en Søster, som om Eder selv. Og eftersom I ikke holde af at bestyldes, saa værer I ogsaa langsomme til at bestyldte Brødrene, thi „med hvad Maal I maale, skal der igjen tilmaales Eder,“ og Dommeren dømmer ingen Mand, som ikke er anklaget.

Holder alle Budene, frygter ikke og tvivler ikke; thi heri er Dyd og Viisdom, og de Vise, Dydige og Bymyge skulle arve Jorden og dens Fylde. Følger i alle Ting de Raad, som maatte blive givne Eder af Præsidenten og hans

Raadgivere, som ere iblandt Eder, og forsaavidt som I opholde Udsterne Pratt, Richards og Snow ved Troens Bon, skulle I faae gode Raad.

Erindrer, at de, som Johannes saae paa Zions Bjerg, havde gennemgaaet store Gjenvordigheder, og troe ikke, at I nogenfinde kunne blive af deres Tal, med mindre I deeltage i deres Besværligheder. I maae nødbendigviis gennemgaae Farer, Fristelser, Ubehageligheder og Moissommeligheder tillands og tilvands paa Eders Reise hertil, og hvis I ikke kunne komme overeens med Eder selv om, at forblive indtil Enden som standhaftige Soldater, kunne I ligesaa gjerne forblive hvor I ere og omkomme, som at lide al den Mangel og alle de Gjenvordigheder, som I ville blive underkastede, førend Zions Mure blive reiste for aldrig mere at nedbrydes, og da vende bort og omkomme.

(Fortsættes.)

I n d h o l d.

	<i>Side.</i>		<i>Side.</i>
Stor Forsamling i Salt Lake City	257.	Correspondance	267.
Redaktionens Bemærkninger (Præsident Carringtons Besøg). . . .	265.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	269.

„Scandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilbenftrre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.